
Minneord

OSS IMELLOM

Morten Gustav Ræder døde hjemme 5.11. 2012, 73 år gammel, etter en tids sykdom. Han studerte medisin i Newcastle i England, og arbeidet hele sitt yrkesaktive liv på Ullevål sykehus. Han ble dr.med. i 1975, var spesialist i gastrokirurgi og medlem av Det Norske Videnskaps-Akademi. Fra 1982 var han overlege ved gastrokirurgisk avdeling og professor i kirurgisk patofysiologi tilknyttet Institutt for eksperimentell medisinsk forskning. Han hadde særlige evner som foreleser og pedagog. I 25 år ledet han et kurs for leger som spesialiserer seg i kirurgi eller intensivmedisin, det såkalte PPP-kurset. Sammen med hans kursbok har dette vært en viktig kilde til kunnskap for en hel generasjon kirurger og intensivleger. Morten Ræder ledet Forskningsinstituttets leverfysiologiske forskning og veiledet sju doktorgradskandidater.

Han var antimystiker, irreligiøs og gjennom sin kjærlighet til naturvitenskap generelt var han overbevist om at vitenskapelig skoling måtte ledsage medisinsk klinisk kunnskap og erfaring. Han var med på utviklingen av levertransplantasjonsteknologien i Norge, og deltok i de første levertransplantasjonene på mennesker i Skandinavia, på Ullevål sykehus. I 1970-årene var han med i arbeidet for en ny arbortlov gjennom Sosialistiske Legers Forenings Klinikk for seksuell opplysning. Ved siden av sitt arbeid som overlege og professor, lærte han seg kinesisk og knyttet nære kontakter med kinesiske kolleger.

Morten var en spesiell kollega og venn. Han hadde en utpreget estetisk sans og stor interesse for kunst og kultur. Alltid ulastelig antrukket med slips som matchet brystlommeørkleet. Han var presis, til tider nådeløs, i replikken, og holdt en noe unorsk avstand til menneskene rundt seg. Likevel var han en stor inspirator og støttespiller for dem han arbeidet sammen med. Han var ikke medlem av lag eller foreninger og gikk aldri i demonstrasjonstog, selv om han sympatiserte. Han var på mange måter en ensom ulv, og ville være det. Men når han var blant venner, i skog og mark, hjemme, eller på sykehuset, kunne han la garden falle. Og da viste han stor sans for burlesk humor, fabulerende resonnement og tøv. Vi som fikk være hans venner, kommer til å savne ham.

Våre tanker går til hans kone Unn, til hans barn og barnebarn.

Publisert: 5. februar 2013. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.12.1493

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 11. juli 2026.